

37. as-Saffat

Källa: **Introduktion till Koranstudier**
Författare: **Syed Abul A'la Mawdudi**

37. as-Saffat

Namn

Suran har fått sitt namn från ordet *was-saffat*, som inleder den första versen.

Uppenbarelse period

Innehållet och stilen visar att denna sura sannolikt uppenbarades under den mellersta makkanska perioden, eller möjligen i dess senare del. Tonen antyder tydligt att motståndet mot Profeten var intensivt och att han och hans följeslagare befann sig i mycket svåra och nedslående omständigheter.

Ämnesinnehåll och tema

De icke-troende i Makkah varnas kraftfullt för sitt hånfulla och förlöjligande bemötande av Profetens budskap om *tawhid* och det kommande livet, och för sin totala vägran att erkänna hans profetskap. I slutet av suran varnas

de öppet: den Profet som de hånar kommer att övervinna dem trots deras makt och rikedom, och de kommer att finna Allahs armé stående i deras egna gårdar (verserna 171–179).

Detta meddelande gavs vid en tidpunkt då det mänskligt sett inte fanns någon som helst möjlighet till muslimernas seger. Muslimerna — som i dessa verser kallas "Allahs armé" — utsattes för hård förföljelse. Tre fjärdedelar av dem hade redan emigrerat, och endast omkring 40–50 följeslagare fanns kvar i Makkah tillsammans med Profeten, hjälplösa och utsatta för alla tänkbara övergrepp. Under sådana omständigheter trodde ingen att Profeten och hans lilla, dåligt utrustade grupp skulle få övertaget. Många antog att den nya rörelsen snart skulle dö ut och begravas i Makkahs dalar. Men bara 15–16 år senare, vid erövringen av Makkah, inträffade exakt det som de icke-troende hade varnats för.

Samtidigt som suran varnar, ger den också undervisning och uppmuntran i en balanserad form. Korta men kraftfulla argument presenteras för sanningen i *tawhid* och i tron på det kommande livet. Avgudadyrkarnas trosföreställningar kritiserar för att visa deras absurditet, och de varnas för följderna av sina avvikelser — följer som ställs i kontrast till de välsignelser som följer tro och rättfärdiga handlingar. Därefter följer historiska exempel som visar hur Allah alltid har behandlat Sina profeter och deras anhängare: Han har stöttat de troende och straffat dem som förnekat och avvisat sanningen.

Det mest gripande av dessa historiska exempel är berättelsen om profeten Ibrahim, som var redo att offra sin ende son så snart han mottog inspiration från Allah. Denna berättelse var en läxa inte bara för Quraysh, som var stolta över sitt släktskap med honom, utan också för muslimerna själva. Genom denna berättelse lärde de sig vad som är islams innersta väsen och hur en sann troende måste vara beredd att offra allt för Allahs välbehag när han väl har antagit tron som sin väg och sitt liv.

Suran avslutas med verser som inte bara varnar de icke-troende, utan också ger goda nyheter till de troende som vid denna tid genomgick mycket svåra och nedslående prövningar på grund av sin lojalitet mot Profeten. De får löftet att de inte ska låta sig nedslås av de svårigheter de möter i början, för i slutändan kommer det att vara de som segrar, medan de som bär falskhetens fana — och som då verkade dominera — kommer att besegras. Några år senare visade utvecklingen att detta inte var tom tröst, utan en oundviklig verklighet som de hade blivit förvarnade om för att stärka deras hjärtan.

[KAPITEL 37](#)

[«36. Ya Sin](#)

[38. Sad»](#)

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)